

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2826/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујићића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“, са седиштем у Београду, Огранак „Колубара“ Лазаревац, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3377/19 од 27.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3377/19 од 27.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3377/19 од 27.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3377/19 од 27.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца-противтуженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2434/19 од 25.09.2019. године, којом је обавезан тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу исплати износ од 50.000,00 динара и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени-противтужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом чл. 557. и 562. Закона о облигационим односима, након оцене да потраживање туженог у смислу члана 371. истог није застарело, обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 50.000,00 динара, који је тужилац примио од туженог, по основу Одлуке о бескаматном зајму запосленима код туженог од 13.03.2014. године. Обавеза тужиоца да туженом врати неисплаћени износ зајма приликом престанка радног односа, прописана чланом 5. Одлуке о бескаматном зајму, није се угасила тиме што је тужени накнадно одлучио да запосленима истоветни дуг отпише, јер у време када је донета Одлука туженог о отпису потраживања по основу зајма од 10.04.2017. године тужилац више није био запослен код туженог, с обзиром да му је због одласка у старосну пензију радни однос код туженог престао 08.08.2014. године.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У конкретном случају, потраживање туженог за повраћај бескаматног зајма који је дат тужиоцу, није потраживање из радног односа (потраживања зарада, накнада зарада и других примања запослених) већ потраживање из грађанскоправног односа по основу зајма, које застарела након протекла општег рока застарелости прописаног чланом 371. ЗОО. Поред тога, у одлукама Врховног касационог суда Рев2 2555/2018 од 08.05.2019. године, Рев2 1662/2019 од 10.07.2019. године, Рев2 919/2019 од 05.12.2019. године и др. изражен је правни став да послодавац није овлашћен да у висини неисплаћеног дела зајма умањује отпремину, већ да након исплате отпремнине има могућност да тужбом или на други начин потражује неисплаћени износ зајма, каква је ситуација у конкретном случају, због чега ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за тужиоца. Тужилац је тужбом тражио и по непобијаној правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П 2601/17 од 16.01.2019. године исходао да се обавезе тужени да му исплати разлику отпремнине, у висини у којој му је исплату отпремнине умањио за износ тужиоачевог дуга према туженом на име неисплаћеног зајма, па је у обавези да туженом исплати дуг по основу примљеног зајма.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1. и 3.)

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 07.09.2017. године у којој је као вредност предмета спора означен износ од 50.000,00 динара. Првостепена пресуда донета је 25.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 27.12.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић